

fuldkommen overbevist om, at i denne Sag vilde Højesteret tage Samfundshensyn, Hensyn til, hvad dette krævede, fremfor om den formelle Jura var i fineste Orden. Og paa samme Maade her føler jeg mig overbevist om, at Højesteret ikke vilde slutte som den gamle latinske Sentens gaar ud paa: „Fiat justitia, pereat mundus!“. Lad det bare gaa ad Hedehusene til, hvis blot den formelle Jura sker Fyldest. Nej, den vilde sige: Det, der oprindeligt har dikteret Indgriben overfor sindssyge, aandsvage, var, at den psykiske Abnormitet var saa fremtrædende, at den vedkommende maatte siges at være farlig for Omverdenen. Og dette foreligger ubestrideligt i dette Tilfælde, derfor kan Administrationen ikke siges at have handlet udover sin Beføjelse. Jeg haaber imidlertid ikke, at Højesteret skal faa Lejlighed til at beskæftige sig med dette Tilfælde, jeg ved det naturligvis ikke, jeg vil ikke modsætte mig en Ansøgning fra den nævnte Person om at faa dette Spørgsmaal prøvet ved Domstolene, hvad jeg synes, han som alle andre Borgere har Krav paa. Men jeg haaber i øvrigt ikke, at Spørgsmaalet skal komme for Højesteret, idet jeg ligesom de ærede Medlemmer vil gaa ud fra, at vi for saa vidt er enige, at det vil være muligt i Løbet af en nærmere Fremtid at prøve de andre Veje, der fritager Administrationen for det meget ubehagelige, det har været i det foreliggende Tilfælde at tilbageholde en Mand samme Dag, som han skulde løslades efter en Dom.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel lovede ud fra den Forudsætning, at det muligvis kunde blive nødvendigt at skabe Lovændring, at medvirke hertil. Jeg vil dog tro, at man vil kunne gaa den Vej, Professor Bentzon her antyder, at bruge Loven om Umyndighed og Værgemaal, jeg tør, som sagt, endnu ikke sige, om jeg vil gaa den, da jeg ikke er fuldstændig klar over Overvejelserne i saa Henseende, jeg har, som nævnt, kun haft halvanden Dag dertil. Som Resultat af denne Forhandling forekommer det mig imidlertid, at man kan fastslaa, at indtil en saadan Hjemmel findes, indtil de forskellige Huller, der er i Lovgivningen paa dette Omraade, er stoppet, er det forsvarligt, at Justitsministeriet benytter denne nye Praksis i Tilfælde som det foreliggende indenfor den Ramme, som jeg har angivet i min Tale i Dag; i modsat Fald vil man ikke kunne undgaa at komme i denne særdeles uhyggelige Situation, som ingen af de ærede Medlemmer ønsker, nogen Justitsminister skal komme i.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Den højtærede Justitsminister begyndte med at sige, at det ærede Medlem Hr. Rode og jeg havde talt om to Forbrydere i denne Sag, hvoraf den ene skulde være den højtærede Justitsminister. Maa jeg i den Anledning sige til den højtærede Minister, at der i mine Udtalelser ikke er noget Holdepunkt for noget Martyrium, end ikke for et Menneske, der aandeligt talt er udrustet med samme fænomenale Evne til at finde Holdepunkter som de saakaldte Fluemennesker, man hører om ovre i Amerika, der klatrer op ad Skykrabere, end ikke for saadanne Mennesker er der Holdepunkt for et Martyrium i det, jeg sagde. Naar den højtærede Justitsminister nu søger tilbage til gamle Begreber om sindssyge eller galne, har jeg allerede sagt, at dette efter mit Skøn ikke er berettiget, og at det navnlig viser sig ikke at slaa til, naar man kommer ud paa de tvivlsomme Grænsetilfælde. Justitsministeren taler om, hvad der interesserer Offentligheden, jeg har talt om, hvad der bør interessere Folk, der som den højtærede Justitsminister og jeg har en Uddannelse, der i særlig Grad maa aabne vort Blik for Betænelighederne ved at give Afkald paa Garantierne for den personlige Frihed. Naar den højtærede Justitsminister paa-beraaber sig, at det kun er for Nødssituationer Spørgsmaalet foreligger, har jeg sagt og gentager det her, at Nødssituationer giver ingen som helst retlig Grænse. Naar den højtærede Justitsminister endelig gentog her, at en Anbringelse efter Umyndiggørelse skulde ske efter Godkendelse af Pupilautoriteterne, altsaa, man vender til sidst tilbage til Justitsministeriet, saa vil jeg sige, at der er den afgørende Forskel, at paa Vejen har man passeret Domstolene, det er der, Garantien ligger. Derfor er det ganske urigtigt, naar den højtærede Justitsminister ved at sige, at man til sidst vender tilbage til Justitsministeriet, vil søge at give det Udseende af, at Forholdet i Virkeligheden er det samme. Nej, man har passeret Garantien, nemlig Domstolene, og det, som særlig har glædet mig ved den højtærede Justitsministers Udtalelse, maaske det eneste, som rigtig har glædet mig, er dette, at jeg forstaaer, at han er villig til at søge at faa Domstolsvejen gjort farbar. Jeg vil indtrængende tilraade det.